

opusdei.org

Prelatovo pismo (veljača 2015.)

Prelat ukazuje na važnu ulogu žena u Crkvi i svijetu, te potiče nas da težimo "stvoriti obiteljsko okruženje oko nas." Također kaže da je prošlo 85 godina otkako je sv. Josemaría shvatio da je Opus Dei za žene i muškarce.

3.02.2015.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Korak po korak prolaze ovi mjeseci toliko bogati značajnim godišnjicama – moglo bi se reći također *okruglih* – našega Djela za koje se zahvaljujemo Bogu i koje nam pomažu misliti da smo svi Crkva i Opus Dei.

Za nekoliko dana ispunit će se 85 godina od trenutka u kojem je Naš Gospodin svetom Josemaríji dao na znanje da je Opus Dei i za žene, isto kao i za muškarce. ***Nisam mislio da će u Opusu Dei biti žene***, pisao je naš Utemeljitelj u pismu koje je prije svega upravio svojim kćerima. ***Ali, onog 14. veljače 1930. Gospodin je htio da oćutim što osjeća jedan otac koji ne očekuje više djece, a Bog mu ih pošalje. Od tada smatram da vas moram više ljubiti: vidim vas kao majka koja gleda na svoje malo dijete***^[1]. I ja mogu nadodati da je iz njegove duše svaki dan izlazila velika zahvalnost prema njegovim kćerima.

Koliko se zahvaljivao naš Otac Bogu na tom božanskom svjetlu i tvrdim da se ono upalilo prisutnošću žena u Opusu Dei! Kao što je drugom prilikom objasnio, ***Djelo bi zaista bez te izričite Gospodinove volje (...) ostalo nepotpuno***[2].

U svojem apostolskom pismu o dostojanstvu žene sveti Ivan Pavao II. zadržao se na razmatranju uzvišenog trenutka Blagovijesti. On objašnjava: „Kada je došla punina vremena, *Bog je poslao svoga Sina, od žene rođena*. Tim riječima *Poslanice Galaćanima* (4, 4) apostol Pavao stavlja u odnos ključne trenutke koji na bitan određuju ispunjenje otajstva „koje je Bog prije zasnovao“ (usp Ef. 1, 9). Sin, Riječ istobitna s Ocem, rađa se kao čovjek od žene kada dođe „punina vremena“. Taj događaj vodi nas do *ključne točke* u povijesti čovječanstva na zemlji koja se shvaća kao povijest spasenja. Značajno je da Apostol ne zove Majku Kristovu

njezinim imenom „Marija“, nego je zove „ženom“, što uspostavlja sklad s riječima Protoevanđelja u *Knjizi postanka* (usp. 3, 15). Upravo ta „žena“ je prisutna u središnjem spasonosnom događaju koji određuje „puninu vremena“ i koji se ostvaruje i Njoj i po Njoj (...). Na taj način „punina vremena“ očituje izvanredno dostojanstvo „žene“ [3].

Kćeri moje, nisu te misli tek ljubaznosti, već veliki poziv na razmatranje vaše važnosti u Crkvi, u isto vrijeme kao i poticaj da pazite na svoju svakodnevnu vjernost.

Sveti Josemaría je bio vrlo svjestan te stvarnosti. U pismu godine 1965. rekao je: ***na neki način možemo reći da se u Presvetoj Djevici Mariji najvećim dijelom ostvaruje funkcija koju je Bog dodijelio ženi u povijesti Spasenja: u njezinom posebnom doprinosu suotkupljenju.*** I dodao je obraćajući

se svojim kćerima u Opusu Dei, a općenito kršćanskim ženama: ***u Našoj Gospi nalazite model i pomoć za podizanje na razinu milosti vaših talenata i prirodnih radova dok pretvarate svoju vlastitu funkciju u obitelji i u društvu u božansko sredstvo posvećivanja, u posebno poslanje u okrilju Crkve: sudjelujući po mjeri vašeg osobnog odgovora na milost na uzvišenosti i prvenstvu kojima je Bog okrunio svoju Majku***[4].

Značaj kršćanske obitelji koja je sjedinjena po nadnaravnim vezama – koje utječu na svakoga pojedinca – ističe se u Djelu u nezamjenjivoj ulozi mojih kćeri. To je bila izričita volja Gospodinova da u Prelaturi Opus Dei idemo muškarci i žene u potpunoj odvojenosti u onome što se odnosi na sredstva obrazovanja i apostolske poslove, ali u potpunom jedinstvu – duhovnom, moralnom i pravnom – s vidljivim temeljem u

osobi Prelata, Oca ove nadnaravne obitelji. Dok u Djelu činimo samo jedan dom – objasnio je naš Otac – imamo **samo jedan lonac iz kojeg svatko uzima prema svojoj potrebi**^[5]. Stoga, iako ovdje posebno govorim o ulozi žene u Crkvi i u društvu, ove misli važe također i za muškarce uz promjenu onoga što je potrebno.

Svi smo pozvani da tražimo puninu kršćanskoga života prema okolnostima u kojima se Bog obraća svakome od nas. U apostolskom celibatu ili u braku odgovor Bogu mora uvijek biti potpun. u ovoj marijanskoj godini u Djelu pozvao sam vas da se utječete Svetoj obitelji iz Nazareta moleći posebno za obitelji po cijelom svijetu. Papa je rekao na jednoj od kateheza koja je posvećena toj temi: **Obitelj iz Nazareta nas obvezuje ponovno otkriti poziv i poslanje obitelji, svake obitelji. I, kao što se**

dogadalo u tih trideset godina u Nazaretu, može se dogoditi također za nas: moramo se truditi da ljubav, a ne mržnja postane nešto normalno, da zajednička uzajamna pomoć, a ne ravnodušnost ili neprijateljstvo, postanu nešto uobičajeno[6].

Bog želi da u svakoj obitelji – bila ona po biti naravna ili nadnaravna – uvijek vlada velikodušnost koja je izvor sklada i mira. Na taj način, **svaki put kada neka obitelj čuva to otajstvo, pa bila ona i na rubu svijeta, na djelu je otajstvo Sina Božjega, otajstvo Isusa koji dolazi da nas spasi. I dolazi spasiti svijet. A to je velika misija obitelji: napraviti mjesta za Isusa koji dolazi, prihvatiti Isusa u obitelji, u osobi djece, muža, žene, baka i djedova ... Isus je ondje. Prihvatiti ga tamo, da raste duhovno u toj obitelji[7]. I analogno u velikoj obitelji Crkve.**

Obitelj osnovana na naravnoj vezi ima za temelj brak, stabilno i konačno stanje između muškarca i žene kako bi ispunili Božju zapovijed stvaranja[8]. Za krštene, kao što dobro znamo, brak je osim toga sakrament: kanal kojim supružnicima dolazi posebna milost staleža, slika zajedništva Krista sa Crkvom[9]. Naš Otac piše: ***Zato uvijek promatram kršćanske domove s nadom i ljubavlju, sve obitelji koje su plod sakramenta ženidbe. One su blistav svjedok velikog božanskog misterija Kristova vjernog zajedništva s Crkvom koji sveti Pavao zove sacramentum magnum, veliki sakrament (Ef5, 32). Moramo težiti tome da se te stanice kršćanstva mogu roditi i razviti sa željom za svetošću, svjesne činjenice da sakrament inicijacije - Krštenje - daje svim kršćanima božansku zadaću koju svatko mora ispuniti na svom životnom putu[10].***

Sveti Josemaría je supružnicima davao savjete nastale u njegovom iskustvu i po svećeničkoj službi. Jednom prilikom je odgovarao na pitanje u Buenos Airesu i tražio: ***Ljubite se zaista! (...). Naravno, pred djecom se nikad ne svađajte; jer djeca sve primjećuju i odmah grade svoj sud. Ne znaju da je sveti Pavao napisao: qui iúdicat Dóminus est (1 Kor 4, 4), da je Gospodin taj koji sudi. Uspostavljaju se kao stariji, iako nemaju više od tri ili četiri godine i misle: mama je loša, ili tata je loš: to je strašan nered i jedna su stvorenja! Ne provocirajte tu tragediju u srcu svoje djece. Počekajte, budite strpljivi; i već ćete se kasnije svađati kada je dijete zaspalo. Ali malo, znajući da nemate pravo***[11].

Svi možemo usvojiti te savjete koji pomažu da sačuvamo bratski suživot s drugim ljudima. U dobrom

raspoloženju je naš Otac rekao:
***Treba karakter sakriti u džep i iz
ljubavi prema Isusu Kristu
nasmijati se i učiniti ugodnim
život onih koji su pored nas***[12].

Pošto smo ljudska bića, a ne anđeli, nije ništa čudno ako se ponekad izmakne neka neugodna reakcija ili loš temperament, kao plod osobne oholosti, koja može pomutiti suživot među ljudima. Ali računamo s lijekom koji je na dohvat ruke: znamo moliti za oprostenje i na neki način pokazati bol zbog toga što smo nekome prouzročili nezadovoljstvo. Ako nekad smatramo da nas je netko uvrijedio, odmah odbacimo od srca i uz Gospodinovu pomoć bilo kakvu ljutnju: izbjegavajmo pohraniti štetne klice koje bi mogle zagorčiti odnos s drugima.

Gospodin je u toj točki vrlo jasan, kao što je to zapisano u Evandjelju. Čuli ste da je rečeno starima: *Ne ubij! Tko ubije, bit će podvrgnut sudu. A ja vam*

*kažem: Svaki koji se srdi na brata
svoga, bit će podvrgnut sudu. A tko
bratu rekne 'Glupane!', bit će
podvrgnut Vijeću. A tko reče:
'Luđače!', bit će podvrgnut ognju
paklenomu. Ako dakle prinosiš dar na
žrtvenik pa se ondje sjetiš da tvoj brat
ima nešto protiv tebe, ostavi dar ondje
pred žrtvenikom, idi i najprije se
izmiri s bratom, a onda dođi i prinesi
dar[13].*

Teološka krepost ljubavi, koja
istovremeno uključuje ljudsku
ljubav, potaknut će nas da uvijek
mislimo na druge, a ne na sebe. Sveti
Josemaría ja na slikovit način izrazio
ideal djeteta Božjega: ***postati tepih
da bi drugi mogli hodati po
mekom, ne kanim se služiti tek
lijepim riječima: to mora postati
stvarnost! - Teško je, kao što je
svetost teška; ali je lako, jer –
tvrdim – svetost je svima
dostupna[14].***

Godišnjica od 14. veljače 1930.
podsjeća nas na bitan doprinos žena
koje su pozvane da pruže obiteljsko
ozračje u svojem domu, na mjestu
gdje rade i u profesionalnim i
društvenim ustanovama gdje ne
nalaze. Možda ne primjećujete, kćeri
moje; ali vaš način kako se
pojavljujete u društvu – časno i
elegantno ponašanje, dobar način u
obraćanju drugima i vaš osmijeh –
kao i čišćenje i pažnja u kući, na
čudesan način pridonosi pokazivanju
drugima divotu Božjega sinovstva.
Tako ćete na sve strane nositi *dobar
miris Kristov*^[15] koji odlikuje
kršćane.

Vidite kako se ljube!^[16], tako su
govorili pogani kada su vidjeli ljubav
kojom su se obraćali među sobom
prvi kršćani. Također i sada se mora
primijetiti da se ljubimo i ljubimo sve
ljude s kojima se susretnemo. Gajimo
želju za služenjem i da se rado
zalažemo za druge. U ovoj godini

posvećenoj obitelji pazimo više na detalje ljubaznog i pozitivnog suživota s drugim ljudima, u svim ambijentima, a počinjući u vlastitom domu. Vrlo je važno da svaki pojedinac nastoji *ostvariti obitelj* u svojem okružju. Ako se obraćamo Mariji i Josipu, naučit ćemo toliko detalja za poboljšavanje dobrih navika koje je Gospodin stavio u našu dušu.

Druga godišnjica koju slavimo istog datuma – utemeljenje Svećeničkoga Društva Svetoga Križa – također nam govori o radosnom posvećivanju miru i radosti u životu drugih. U Opusu Dei, kao što je neumorno govorio sveti Josemaría, ***svi smo isti. Samo ima jedna praktična razlika: svećenici imaju veću obavezu nego ostali da polože svoje srce na pod kao tepih kako bi njihova braća i sestre mekano hodali (...). Moraju biti čvrsti, blagi, ljubazni, radosni; posebni poslužitelji – uvijek mirni i***

radosni – djece Božje u njegovom Djelu[17], i svih ljudi. U svakoj situaciji i okolnosti u kojoj se nalaze sredstva su za jedinstvo.

Ostavljam sa strane napominjanje ostalih liturgijskih i obiteljskih blagdana koji padaju u ovaj mjesec: početak Korizme, godišnjica božanskog govora – *djela su ljubav a ne lijepe riječi* – koji je naš Otac 16. veljače 1947. čuo u dubini svoje duše... Svaki pojedinac od nas može izvući osobne posljedice u svojem vremenu molitve. Mnoge bih detalje mogao navesti kako je sveti Josemaría pazio na dom Opusa Dei: citirat ću samo jedan.

Kada su se njegove kćeri selile u Japan kako bi započele apostolski posao među ženama, dok su putovale u tom pravcu pratio ih je molitvom i u mislima u svakom trenutku. U pismima Vikarima, kada bi započeo posao u različitim zemljama, uvijek

je bio njegov postojani interes za pripremanje dolaska žena od Djela: nastoji otvoriti put – rekao je svakome – kako bi uskoro započele tvoje sestre: i tako će Opus Dei biti potpun također i u tom kraju.

Ne znam točno razlog zašto me naš Otac u trenutku kada nije bilo nikoga poveo u novosagrađeni dio Administracije koji je bio prvi od građevina u Villi Tevere. Imao sam utisak da nam je htio pokazati kako su prve, nakon Svetohraništa, uvijek njegove kćeri kako bi sve moglo funkcionirati. Bio je evidentan kontrast između njegovog interesa, jer Administracija je bila potpuno dovršena, u usporedbi s dijelom kuće gdje je bio on sam i njegovi sinovi.

Dok preporučamo Svetoga Oca i njegove nakane, imajmo u vidu konzistorij i imenovanje novih kardinala, što je papa Franjo nagovijestio za ovaj mjesec. U toj

molitvi molite za sve suradnike
Rimskoga Prvosvećenika, sjedinjeni s
mojim nakanama.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. veljače 2015.

.....

[1] Sveti Josemaría, *Pismo*, 29.7.1965.,
br. 2.

[2] Sveti Josemaría, bilješke s
obiteljskog skupa, godine 1955.

[3] Sveti Ivan Pavao II., Litt. apost.
Mulieris dignitatem, 15.8.1988., br.
3-4.

[4] Sveti Josemaría, *Pismo*, 29.7.1965.,
br. 3.

[5] *Isto*, br. 2.

[6] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 17.12.2014.

[7] *Isto*.

[8] Usp. *Post* 1, 26-28.

[9] Usp. *Ef* 5, 31-32.

[10] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 91.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 23.6.1974.

[12] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 4.6.1974.

[13] *Mt* 5, 21-24.

[14] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 562.

[15] 2 *Kor* 2, 15.

[16] Tertulijan, *Apologeticus* 39, 7 (250 1, 151).

[17] Sveti Josemaría, *Pismo*, 8.8.1956., br. 7.

Copyright © 2015. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
veljaca-2015/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-veljaca-2015/) (22.02.2026.)